

NAJLEPŠIA PÁRTY

Pani učiteľka Kováčová práve oznámila štvrtákom skvelú správu. „Deti, keďže ste boli tento mesiac také šikovné, v piatok si urobíme v triede malú oslavu.“

„Hurá!“ zakričali všetci naraz. No ich nadšenie trochu ochladlo, keď pani učiteľka dodala: „Ale v triednej pokladničke máme len pätnásť eur, ktoré môžeme na oslavu minúť.“

Deti sa na seba pozreli so sklamaním. Pätnásť eur sa nezdalo byť dosť na poriadnu párty pre celú triedu.

„Za to si nekúpime skoro nič,“ zašepkal Marek sklamane. „Ani poriadnu tortu, ani ozdoby, ani balónky...“

Jonáš s Nelou sa však na seba pozreli so zvláštnym zablysnutím v očiach. Nela zdvihla ruku. „Pani učiteľka, môžeme sa postarať o ten večierok my?“ spýtala sa.

Pani učiteľka sa usmiala. „To by bolo skvelé, Nela. Máte nejaký nápad?“

Nela vstala a obrátila sa k spolužiakom. „Čo keby sme si urobili naozaj super párty, ale bez toho, aby sme minuli veľa peňazí?“

„A ako to chceš urobiť?“ opýtala sa Soňa pochybovačne.

Jonáš sa postavil vedľa Nely. „Premýšľajme... Čo všetko na párty potrebujeme?“

Deti začali vymenovávať: „Občerstvenie! Hudbu! Hry! Výzdobu! Tortu!“ Nela zapisovala všetky nápady na tabuľu. Potom sa spýtala: „A čo z toho naozaj musíme kúpiť?“

Trieda na chvíľu stíchla. Nikto nevedel, ako odpovedať. „Pozrite sa,“ pokračovala Nela, „čo keby každý z nás priniesol niečo malé? Spolu by sme mali dosť.“

„Ja môžem priniesť reproduktor!“ ponúkol sa Filip. „Hudbu môžeme mať zadarmo.“

„Moja mama má doma veľa farebných papierov,“ pridala sa Zuzka. „Môžeme z nich vyrobiť reťaze a ozdoby na výzdobu.“

Nápadov začalo pribúdať čoraz viac. „Ja mám doma balóny z mojich narodenín, ešte sme nepoužili celé balenie!“ „Môj otec má projektor, môžeme si premietiť videá alebo fotky!“

„Ja viem urobiť domácu limonádu, stačí len citrón, bylinky, voda a trochu medu!“

Pani učiteľka s úsmevom sledovala, ako sa deti nadchýnajú pre tento projekt. Do konca vyučovania mali už takmer celý plán. Nela a Jonáš zostali po škole, aby všetko spísali.

„Pozri,“ ukazoval Jonáš na ich zoznam, „už nám zostáva len torta a nejaké drobné občerstvenie. Na to by nám tých pätnásť eur mohlo stačiť.“

„Ale čo keby sme aj tu ušetrili?“ zamyslela sa Nela. „Vieš čo? Opýtam sa mojej mamy, či by nám neupiekla koláč.“

„A ja sa spýtam mojej, či by nemohla pripraviť nejaké chuťovky!“ nadchol sa Jonáš. Nasledujúce dni boli plné príprav.

Deti prinášali rôzne veci z domova - papiere na výzdobu, plastové poháre, ktoré zostali z iných osláv, dokonca aj staré CD platne, z ktorých vyrábali dekorácie.

Jonáš navrhol, aby si zarábali drobné peniaze navyše: „Môžeme zbierať papier a plechovky, za to dostaneme pár eur navyše.“

A tak sa aj stalo. Vo štvrtok po škole sa skupina detí vybrala do zberného dvora s papierom a plechovkami, ktoré nazbierali. Zarobili ďalších osem eur, ktoré mohli pridať k spoločnému rozpočtu.

Mamička Nely súhlasila, že upečie veľký čokoládový koláč, a Jonášova mama pripravila tácku s ovocím a so zeleninou naaranžovanú do tvaru veselého smajlíka. Paulínkin otec, ktorý pracoval ako DJ, im požičal farebné svetlá, ktoré používa na oslavách. „Len ich, prosím, vráťte v poriadku,“ povedal s úsmevom.

V piatok ráno prišli deti do školy nadšené a plné očakávania. Každý niečo niesol - kto výzdobu, kto občerstvenie, kto hry. Namiesto toho, aby kupovali plastové tanierne a poháre, priniesli si všetci svoje vlastné hrnčeky a tanieriky. „Je to lepšie pre prírodu,“ vysvetľovala Nela.

Z pätnástich eur z triedneho fondu a ôsmich, ktoré zarobili v zbernom dvore, kúpili džús, minerálku, trochu sladkostí a suroviny na domáce pukance, ktoré im pani učiteľka pripravila v škole.

Keď bola trieda pripravená, vyzerala úžasne. Farebné papierové reťaze viseli zo stropu, vlastnoručne vyrobené plagáty s prianiami zdobili steny, svetlá vytvárali čarovnú atmosféru a reproduktor hral veselú hudbu.

Stoly boli plné dobrôt - od domáceho koláča cez ovocné šaláty až po zeleninové chuťovky. Niektorí rodičia sa dali inšpirovať nadšením detí a poslali rôzne maškrty, ktoré doma pripravili.

„Toto je najlepšia párty, akú sme kedy mali!“ zvolal Filip, keď ochutnával Nelin domáci koláč. „A minuli sme len dvadsaťtri eur,“ pripomenula Nela s hrdosťou.

Pani učiteľka sa usmievala. „Viete, čo sa mi na tejto párty najviac páči?“ spýtala sa detí. „Že ste ju vytvorili spoločne, každý prispel niečím malým a spolu ste dokázali niečo veľké.“

Jonáš prikývol. „A je to ešte lepšie, než keby sme všetko len kúpili. Je to... osobnejšie.“ „Presne tak,“ súhlasila pani učiteľka. „A ešte ste sa pritom naučili niečo dôležité o peniazoch.“

„Že nemusíme míňať veľa, aby sme sa dobre zabavili?“ hádala Zuzka. „Aj to,“ usmiala sa pani učiteľka. „Ale hlavne, že keď spojíme svoje nápady, čas a schopnosti, dokážeme

s malým rozpočtom veľké veci."

Oslava pokračovala hrami, tancom a smiechom. Všetci sa cítili hrdí na to, čo dokázali vytvoriť vlastnými silami.

Na konci dňa, keď si deti odkladali zvyšné koláčiky do dózičiek, aby ich zobrali domov (nič sa totiž nesmelo vyhodiť!), Nela sa obrátila na Jonáša.

„Vieš čo? Myslím, že táto párty bola lepšia, než keby sme mali neobmedzene veľa peňazí."

„Máš pravdu," súhlasil Jonáš, „stálo nás to síce veľa úsilia, no o to viac si dokážeme vážiť, čo sme dosiahli."

Odvtedy už prešlo veľa času, no vždy, keď sa spolužiaci zišli, nezabudli si zaspomínať na najlepšiu triednu párty na svete.